

Sygn. akt V.2 Ka 388/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Anna Mańka

w obecności - - -

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2015 r.

sprawy: **E. M. /M./,**

córki F. i B.,

ur. (...) w R.,

obwinionej o wykroczenie z art. 51 § 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 19 maja 2015r. sygn. akt IX W 521/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. obciąża obwinioną na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych i zasądza od niej wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn.akt V.2 Ka 388/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2015r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał obwinioną E. M. za winną tego, że w dniach 15 lutego 2014r., 1 marca 2014 r., 4 marca 2014r., 20 kwietnia 2014r., 21 kwietnia 2014r. oraz 28 kwietnia 2014r. w R. o różnych porach dnia i nocy, będąc właścicielem lokalu (...) przy ul. (...) poprzez głośne odtwarzanie muzyki w tym lokalu zakłócała spokój oraz spoczynek nocny K. M. oraz A. M. tj. popełnienia czynów wyczerpujących ustawowe znamiona wykroczenia z art. 51§1 kw i za to na mocy art. 51§1 kw w zw.z art. 9 §2 kw wymierzył jej łącznie karę grzywny w wysokości 300zł.

Na podstawie art. 118 §1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionej na rzecz SP kwotę 30zł tytułem opłaty oraz kwotę 100zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Od powyższego wyroku osobistą apelację złożyła obwiniona, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść przez przyjęcie, iż obwiniona dopuściła się przypisanego jej czynu. W swojej apelacji obwiniona wskazała na istniejące normatywy i ogólne pozwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej. Podnosząc powyższy zarzut wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej na uwzględnienie nie zasługiwała. Apelacja ta w zakresie w jakim kwestionuje ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona jest słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autorka apelacji usiłowała wykazać, iż działała w ramach udzielonego jej zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej w postaci prowadzenia lokalu, a równocześnie kwestionowała, aby przekroczyła normatywy przewidziane dla emisji głośności. W pierwszej kolejności należy podnieść, iż powyższy zarzut byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd merytoryczny w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji mając do wyboru przeciwstawne relacje odnośnie emisji hałasu w lokalu obwinionej – poczynił ustalenia faktyczne opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków uznając je za wiarygodne zaś wyjaśnieniom obwinionej w zakresie w jakim nie przyznawała się ona do

zakłócenia spokoju i ciszy nocnej tego waloru odmówił. Z faktu, że sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów, do czego zresztą był zobowiązany – nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne, jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy zakreślone w przepisach postępowania zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk.

W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Odnośnie wyjaśnień obwinionej to wypada tylko zauważyć, że wyjaśnienia te zostały poddane przez Sąd I instancji analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne w zakresie w jakim kwestionowała ona swoje sprawstwo. Taka ocena tego dowodu nie zawiera w sobie ani błędu ani nie jest oceną dowolną, skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Co do świadków (K. M., A. M., M. K., R. K., R. P.) na podstawie zeznań których sąd merytoryczny oparł swoje ustalenia faktyczne – to zeznania te są jednoznaczne co do emisji hałasu z lokalu obwinionej, który zakłócał spójność i ciszę nocną. Należy zwrócić uwagę, że art. 51 §1 kw nie operuje i nie odnosi się do jakichkolwiek normatywów w zakresie dopuszczalnej głośności. Odnosi się on bowiem do subiektywnych odczuć osób, którym emisja hałasu powoduje zakłócenie spokoju i spoczynku nocnego. W zgodnych oświadczeniach świadków z takimi właśnie sytuacjami mieliśmy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter wyłącznie polemiczny, sprowadzając się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważyły one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej wykroczenia. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzonej obwinionej kary grzywny żadną miarą nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową, dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.